

Arrest

nr. 50 763 van 4 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. WEISGERBER, die loco advocaat M. LAZARUS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 oktober 2005 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 20 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing van 20 februari 2006 diende verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 10 mei 2006 een bevestigende

beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State die dit beroep bij arrest nummer 199 274 van 29 december 2009 verwierp.

1.3. Verzoeker diende op 14 juni 2007 een aanvraag in overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 28 februari 2008 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd verzoeker samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 9 mei 2008.

1.4. Verzoeker diende op 27 mei 2008 een nieuwe aanvraag in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 17 juni 2009 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd verzoeker samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 4 juli 2009.

1.5. Op 9 juli 2009 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 10 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.6. vermelde aanvraag onvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 16 augustus 2010.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet., wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 20.10.2005. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 16.05.2006 met een beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 17.05.2006. De duur van de procedure, met name bijna 7 maanden, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene diende daarop een verzoekschrift in om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad van State op 03.07.2006. Dit beroep werd in een arrest van 29.12.2009 verworpen, hem betekend op 18.01.2010.

Betrokkene meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. De duur van de asielprocedure, met name bijna 7 maanden -wat onvoldoende is voor criterium 1.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009 -, gecombineerd met de beroepsprocedure bij de Raad van State, met name 3 jaar en 6 maanden, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. In totaal duurde de procedure van betrokkene 4 jaar en bijna 3 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange procedure. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008) zoals omschreven in de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2005 in België verblijft, volgens eigen zeggen zich op een uitstekende manier heeft geïntegreerd, Nederlands zou geleerd hebben en in zijn eigen inkomsten voorziet door middel van arbeid zonder hiervoor de nodige bewijsstukken aan te leveren, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van

betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar bestaat voor de openbare veiligheid en dat hij in zijn asielprocedure nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden gebruikt heeft dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene roept het familiaal belang in met betrekking tot zijn mogelijke zoon. Verzoeker toont echter niet aan dat hij werkelijk de vader is van (B.M.). Het komt betrokkene immers zelf toe hiervan de nodige bewijzen voor te leggen, wat in de aanvraag niet gebeurd is. Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw (B.D.) om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'niet ontvankelijk (weigeren verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 16.05.2006

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.02.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

1.7. Op 16 augustus 2010 wordt het in punt 1.6. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Hält sich im Königreich nach der im Artikel 6 festgelegten Frist auf oder kann nicht beweisen, dass die Frist nicht überschritten wurde (Artikel 7, Absatz 1.2° des Gesetzes vom 15. Dezember 1980).

° Durch Mittel einer Entscheidung zur Weigerung der Anerkennung durch das Generalkommissariat für Flüchtlinge und Staatenlose am 16.05.2006 wurde die betroffene Person nicht als Flüchtling anerkannt.

° Der betroffenen Person ist bereits eine Anweisung das Staatsgebiet zu verlassen notifiziert worden am 20.02.2006. Er hat diese Anweisung jedoch nicht ausgeführt und hielt sich immer noch illegal Land auf."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld en de tweede bestreden beslissing in het Duits. De Raad herinnert ter terechtzitting aan de beschikking van de eerste voorzitter van de Raad van 13 september 2010 waarbij gesteld wordt dat de eerste bestreden beslissing de belangrijkste bestreden beslissing is en dat bij een beroep dat gericht is tegen samenhangende beslissingen, het aangewezen is dat het beroep behandeld wordt in de taal van de procedure betreffende de belangrijkste beslissing. Dit heeft als gevolg heeft dat het beroep dat ingesteld werd tegen de twee bestreden beslissingen in het Nederlands wordt behandeld. Noch verzoekende partij noch de verwerende partij uiten ter terechtzitting hieromtrent bezwaren.

2.2. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot het betalen van de procedurekosten. Er dient op gewezen te worden dat er tot nader order geen rolrecht wordt geëist voor de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze bijgevolg kosteloos zijn. Op deze vraag kan bijgevolg niet worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker betoogt:

“De regulariseringsaanvraag werd afgewezen met als motivering dat de verzoeker geen toereikende integratie met documenten zou kunnen aantonen.

In deze context dient erop gewezen dat de verzoeker thans bijna 5 jaar in België verblijft, met iemand samenwoont die over een geldige verblijfsvergunning beschikt en in België een kind heeft.

In dit verband onderneemt de verzoeker ook alle nodige stappen om als wettelijke vader geregistreerd te worden.

Bijgevolg druisen de beslissing en de daarmee samenhangende uitwijzing zowel tegen de wet van 1991 als tegen artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in.

Inderdaad heeft het kind in toepassing van deze bepaling het recht om een gezinsleven te leiden, wat in casu betekent dat kind en vader kunnen samenwonen, wat echter alleen in België mogelijk is resp. alleen in België is het mogelijk dat moeder, kind en vader samenwonen.

De betwiste beslissing is dus niet naar behoren gemotiveerd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker elementen herhaalt die hij aangehaald heeft ter ondersteuning van zijn in punt 1.6. bedoelde aanvraag en aankondigt dat hij alle nodige stappen zal ondernemen om als wettelijke vader geregistreerd te worden. Hiermee toont verzoeker echter niet aan dat de eerste bestreden beslissing, die de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is, de formele motiveringsplicht schendt.

3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 juli 2009 volgende elementen had ingeroepen:

“(…) Mijn cliënt verblijft bijna 4 jaar in België in afwachting van een definitieve beslissing omtrent zijn asielaanvraag. Mijn cliënt is bovendien inmiddels goed geïntegreerd. Hij heeft reeds geruime tijd een relatie met Mevrouw (B.D.) en heeft een zoon (B.M.) (‘Brussel op (...)). Gezien mevrouw (B.D.) nog gehuwd is, draagt het kindje nog voorlopig de naam van de echtgenoot. (...)”

3.6. Verzoeker betoogt dat kind en vader moeten kunnen samenwonen maar hiermee gaat hij voorbij aan het feit dat de eerste bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene roept het familiaal belang in met betrekking tot zijn mogelijke zoon. Verzoeker toont echter niet aan dat hij werkelijk de vader is van (B.M.).”* Verzoeker bevestigt de inhoudelijke correctheid van dit motief waar hij in zijn verzoekschrift stelt *“Als wettelijke vader werd echter niet de verzoeker maar de heer (H.B.) geregistreerd omdat het huwelijk*

tussen de heer (B.) en mevrouw (B.) nog niet ontbonden werd. (...) Hij (verzoeker) zal dienaangaande ook een vaderschapserkenningsprocedure bij de rechtbank van eerste aanleg in Eupen opstarten." Aangezien verzoeker nog niet aangetoond heeft de vader te zijn van M.B. kan hij niet dienstig de schending opwerpen van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont evenmin in concreto en in specie aan dat hij een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM leidt met zijn voorgehouden zoon, M.B., en mevrouw B., die *"van haar kant een echtscheidingsprocedure tegen de heer (H.B.) (zal) opstarten"* (verzoekschrift, p. 2). Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat het alleen in België mogelijk is dat moeder, kind en vader samenwonen. Bovendien verstoort de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, het beweerde gezins- en privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA